

Onuitwisbaar Onderbanken...

Op deze eerste zondag in oktober laat de natuur in Onderbanken zich van zijn mooiste kant zien. Na een lange periode van somber, droefgeestig en vooral veel te vroeg herfstweer zorgt een zwoele zuidenwind voor mysterieuze luchten met wazig blauw en tot verbeelding sprekende windveren. De steeds lager staande zon schijnt speels door het dunner wordende gebladerte van de vermoeide bomen. Vermoeid van de geselende zomerstormen, vermoeid van de rijke dracht van hun vruchten, vermoeid van de sluipende aanslagen op hun gezondheid door een hun vijandig milieu... Maar toch houden zij stand, omdat het nu eenmaal bomen zijn, vrienden van de mensheid!

Lopend over de Veestraat richting Roode Beek zie je op groene grazige weiden bruine schapen met een witte bles. Aan de wegbant glimmen scharlakenrode meidoornbessen uitnodigend naar hongerige vogelbekken, nu is er nog genoeg ander voedselaanbod. De bleek paarse kardinaalsmuts schijnt te concurreren met de zwart purperen vlierbes en op een onberoerd vennetje drijft mijmerend en praktisch roerloos het eendenkroos. Wat heeft een mens nog meer nodig om zich op zo'n gulden najaarsdag gelukkig te voelen?

In de verte zie je de Roermolen zich verschuilen in de lange schaduwen van het bronsgroen. Wat een idylle, wat een arcadisch landschap! Het lijkt wel of de tijd heeft stilgestaan, of die tijd ook blijft stilstaan, voor ons, om er altijd van te kunnen genieten!

Maar de mens moet nu eenmaal voort, wij zijn immers geen bomen, wij zijn ontworpen om te bewegen, om steeds andere indrukken op te doen....

Lopend richting Etzenrather Mühle zie ik van verre twee groepen geparkeerde auto's staan: Jenseits en diesseits der Rodenbach! Gescheiden door een lullig rood-wit paaltje midden op het bruggetje over de Roode Beek naar Etzenrade.

Och het heeft wel wat, het is een herinnering aan de tijd dat mensen meenden nog grenzen nodig te hebben, ja voor wat eigenlijk?

Het Checkpoint Charly van Onderbanken dus.

Bovendien is deze molen in de perceptie van de inwoners van Etzenrade toch altijd hún molen geweest, daar doet een rijksgrens niets aan af!

Over de Brede Straat – hoe verzinnen ze het – nader ik de ca tien huizen die Etzenrade telt. Hier is het voor even gedaan met de landelijke rust. Over te T41 razen met een snerpend geluid twee motorfietsen om het hardst richting Schinveld. Je hoort ze in de remmen gaan bij het naderen van de rotonde. Een vierwiel aangedreven tractor met een zware kiepkar vervoert a.h.w. glimmend van trots pas gerooide aardappelen, als ware het bruingeel goud. In het landbouwgebied ten zuiden van deze streekweg dreunt en gonst het nu van rooi- en oogstactiviteiten. Het is niet storend! Integendeel, het hoort bij deze streek en is getuigenis van ijver, van een onverzettelijk en onuitwisbaar Onderbanken.....

Pierre Lindner